

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰণি সৃষ্টিত একো সাৰ নাই, সেইবাবে তোমালোকে ইয়াৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে, পিতাৰ স্মৃতি পাহৰিলে শাস্তি খাব লাগিব"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ মুখ্য ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) কোনটো? তাৰ উলংঘন কিয় হয়?

উত্তৰ: পিতাৰ ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) হ'ল - কাৰো পৰা সেৱা নল'বা কিয়নো তোমালোক নিজেই চাৰ্ভেণ্ট (সেৱক)। কিন্তু দেহ-অভিমানৰ কাৰণে পিতাৰ এই ডাইৰেক্সন উলংঘন কৰা। পিতাই কয় - তোমালোকে যদি ইয়াত সুখ লোৱা তেন্তে তাৰ সুখ কম হৈ যাব। কিছুমান সন্তানে কয় - আমিতো ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট (স্বতন্ত্ৰ) হৈ থাকিম কিন্তু তোমালোক সকলোৱে পিতাৰ ওপৰত ডিপেণ্ড (নিৰ্ভৰ) কৰা।

গীত: দিলকা চাহাৰা টুট ন জায়ে..... (অন্তৰৰ আলম্বন যাতে ছিন্ন হৈ নাযায়...)

ওঁম শাস্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ নিজৰ শালিগ্ৰামসকলৰ প্ৰতি। শিৱ আৰু শালিগ্ৰামকতো সকলো মনুষ্যই জানে। দুয়ো নিৰাকাৰ। এতিয়া কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি ক'ব নোৱাৰে। ভগৱান এজনেই হয়। গতিকে শিৱ ভগৱানুবাচ কাৰ প্ৰতি? আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি। পিতাই বুজাইছে সন্তানসকলৰ এতিয়া পিতাৰ সৈতেই সম্পৰ্ক কিয়নো পতিত-পাৱন জ্ঞানৰ সাগৰ, স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতাতো শিৱবাবাই হয়। স্মৰণো তেওঁকে কৰিব লাগে। ব্ৰহ্মা হ'ল তেওঁৰ ভাগ্যশালী ৰথ। ৰথৰ দ্বাৰাই পিতাই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, ব্ৰহ্মা উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা নহয়, তেওঁতো লওঁতাহে। গতিকে সন্তানসকলে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। উদাহৰণস্বৰূপে ধৰি লোৱা যদি ৰথখনৰ কিবা অসুবিধা হয় বা কাৰণে-অকাৰণে সন্তানসকলে মুৰুলী নাপায় তেতিয়া সন্তানসকলৰ মনোযোগ শিৱবাবাৰ ফালে যায়। তেওঁতো কেতিয়াও বেমাৰত পৰিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে ইমান জ্ঞান পাইছে তেওঁলোকেও বুজাব পাৰে। প্ৰদৰ্শনীত সন্তানসকলে কিমান বুজায়। জ্ঞানতো সন্তানসকলৰ আছে নহয় জানো। প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিত চিত্ৰৰ জ্ঞান ভৰি আছে। সন্তানসকলক কোনেও ৰখাব নোৱাৰে। ধৰি লোৱা যদি পোষ্ট (ডাক) অহা-যোৱা বন্ধ হৈ যায়, ষ্টাইক হৈ যায় তেতিয়া কি কৰিব? জ্ঞানতো সন্তানসকলৰ আছে। বুজাব লাগে সত্যযুগ আছিল, এতিয়া হৈছে কলিযুগ পুৰণি সৃষ্টি। গীততো কয় পুৰণি সৃষ্টিত কোনো সাৰ নাই, ইয়াৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। নহ'লে শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব। পিতাৰ স্মৃতিৰে শাস্তি খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। এনেকুৱা হ'ব নালাগে যে পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যাবা তাৰ পাছত শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব আৰু পুৰণি সৃষ্টিলৈ গুচি যাবা। এনেকৈতো বহুত গুচি গ'ল, যাৰ পিতাৰ স্মৃতিয়েই নাই। পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি জন্মিল, সময় বহুত বেয়া। কাৰোবাৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আসক্তি ৰাখিলে বহুত শাস্তি পাবা। সন্তানসকলে জ্ঞান শুনিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গৰ গীতো শুনিব নালাগে। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সংগমতেই জ্ঞান পোৱা। জগতত এইটো কোনেও নাজানে যে জ্ঞান সাগৰ এজনেই হয়। তেওঁ যেতিয়া জ্ঞান দিয়ে তেতিয়া মনুষ্যৰ সংগতি হয়। সংগতি দাতা এজনেই গতিকে তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। মায়াই কাকোৱে ৰেহাই নিদিয়ে। দেহ-অভিমানত অহাৰ পাছতে কিবা নহয় কিবা ভুল হয়। কোনোবাই আধা কামৰ বশীভূত হৈ যায়, কোনোবা ক্ৰোধৰ বশীভূত হয়। মনত ধুমুহা আহে... মৰম কৰোঁ, এইটো কৰোঁ...। কাৰো শৰীৰৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজিলে তেতিয়া শৰীৰৰ ভাৱ নাথাকিব। নহ'লে পিতাৰ আঙা উলংঘন হৈ যায়। দেহ-অহংকাৰৰ বাবে বহুত লোকচান হয় সেইবাবে দেহ সহিত সকলো পাহৰি যাব লাগে। মাত্ৰ পিতা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। আত্মাসকলক পিতাই বুজায়, শৰীৰৰ দ্বাৰা কাম কৰি থাকিও মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম ভস্ম হৈ যাব। ৰাস্তাতো বহুত সহজ। এইটোও বুজি পায় যে তোমালোকৰ দ্বাৰা ভুল হৈ থাকে। কিন্তু এনেকুৱা হ'ব নালাগে যে ভুলতেই আৱদ্ধ হৈ যাবা। এবাৰ ভুল হ'লে পুনৰাই সেই ভুল কৰিব নালাগে। নিজৰ কাণত ধৰিব লাগে, তেতিয়া সেই ভুল পুনৰ নহ'ব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যদি বাৰে-বাৰে ভুল হৈ থাকে তেন্তে বুজিব লাগে মোৰ বহুত লোকচান হ'ব। ভুল কৰি-কৰিয়েতো দুৰ্গতি নহ'ল জানো। কিমান ডাঙৰ ছিৰি নামি কি হৈ গ'ল! আগতেতো এই জ্ঞান নাছিল। এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জ্ঞানত সকলো প্ৰবীণ হৈ গৈছে। যিমান পাৰি অৰ্ন্তমুখী হৈও থাকিব লাগে, মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। যিসকল জ্ঞানত প্ৰবীণ সন্তান আছে তেওঁলোকে কেতিয়াও পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ নাৰাখিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকিব - মইতো ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ কৰিব বিচাৰোঁ। এই শৰীৰো পুৰণা ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ, গতিকে আমি ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ক কিয় স্মৃতিলৈ আনিম? এক ৰামকেই স্মৰণ কৰিম, সঁচা পিতাব্ৰতা হৈছে নহয় জানো।

পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰি থাকিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। পিতাব্ৰতা অথবা ভগৱান ব্ৰতা হ'ব লাগে। ভক্তই ভগৱানকে স্মৰণ কৰে যে হে ভগৱান আপুনি আহি আমাক সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়া। ভক্তিমাৰ্গততো কুৰ্বান যায়, বলি যায়। ইয়াত বলি যোৱাৰ কথাতো নাই। আমিতো জীৱন্তে মৰি যাওঁ অৰ্থাৎ বলিহাৰ হওঁ। এয়া হৈছে জীৱন্তে পিতাৰ হৈ যোৱা কিয়নো তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। জীৱন্তে বলি যোৱা, কুৰ্বান হৈ যোৱা বাস্তৱত সেয়া এতিয়াৰ কথা। ভক্তিমাৰ্গত আকৌ তেওঁলোকে কিমান জীৱঘাত কৰে। ইয়াত জীৱঘাতৰ কথা নাই। পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হোৱা, দেহ-অভিমানত নাহিবা। উঠোঁতে-বহোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। শতকৰা 100 ভাগ উত্তীৰ্ণতো কোনো হোৱা নাই। তল-ওপৰ হৈ থাকে। ভুল হয়, যদি সাৱধান কৰি নিদিয়ো তেন্তে ভুল এৰিবা কেনেকৈ? মায়াই কাকোৱে ৰেহাই নিদিয়ো। এনেকৈ কয় যে বাবা মই মায়াৰ লগত হাৰি গ'লো, পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ কিন্তু নাজানো কি হয়। মোৰ দ্বাৰা ইমান ডাঙৰ ভুল কেনেকৈ হয় নাজানো। বুজিও পাওঁ ব্ৰাহ্মণ কুলত ইয়াৰ দ্বাৰা মোৰ নাম বদনাম হয়। তথাপিও মায়াৰ এনেকুৱা প্ৰহাৰ হয় একোৱে বুজিব নোৱাৰোঁ। দেহ-অভিমানত আহিলে যেন বিচাৰ বুদ্ধিহীন হৈ যায়। বিচাৰ বুদ্ধিহীন কৰ্ম হ'লে তেতিয়া গ্লানিও হয়, উত্তৰাধিকাৰো কম হৈ যায়। এনেকুৱা বহুত ভুল কৰে। মায়াই এনেকুৱা জোৰেৰে থাপৰ লগাই দিয়ে যে নিজেতো পৰাজয় হয়েই আকৌ তাৰ পাছত ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ কাৰোবাক থাপৰ বা জোতা আদি মাৰিবলৈ লাগি যায় পাছত পশ্চাতাপো কৰে। বাবাই কয় - এতিয়াতো বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব। নিজৰো লোকচানৰ কৰিলা আৰু আনৰো লোকচান কৰিলা, কিমান ঘাটি হৈ গ'ল। ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি গ'ল। এতিয়া পিতাই কয় - দান দিলে গ্ৰহণ আঁতৰিব। ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি গ'লে তেতিয়া সময় লয়। ছিৰি উঠি পুনৰ নমা তেনেক্ষেত্ৰত অসুবিধা হয়। মনুষ্যৰ মদ্যপানৰ অভ্যাস হৈ গ'লে তেতিয়া এৰিবলৈ কিমান অসুবিধা হয়। সকলোতকৈ ডাঙৰ ভুল হৈছে - মুখ ক'লা কৰা। বাৰে বাৰে শৰীৰ স্মৃতিলৈ আহে। আকৌ সন্তান আদি হ'লে সন্তানৰে স্মৃতি থাকে। তেওঁ আকৌ আনক কি জ্ঞান দিব। তেওঁৰ কথা কোনেও নুশুনিবই। আমিতো এতিয়া সকলোকে পাহৰিবলৈ চেষ্টা কৰি এজনক স্মৰণ কৰোঁ। এই ক্ষেত্ৰত বহুত চম্ভালিবলগীয়া হয়। মায়া বহুত তীক্ষ্ণ হয়। গোটেই দিন শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থকাৰে খেয়াল থাকিব লাগে। এতিয়া নাটক পুৰা হ'ল, আমি যাব লাগিব। এই শৰীৰো নাশ হৈ যাব। যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া দেহ-অভিমান আঁতৰি গৈ থাকিব আৰু কোনো স্মৃতিলৈ নাহিব। কিমান উচ্চ লক্ষ্য, পিতাৰ বাহিৰে কাৰো প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। নহ'লে নিশ্চয় তেওঁ সন্মুখত আহিব। প্ৰতিশোধ নিশ্চয় ল'ব। বহুত উচ্চ লক্ষ্য। কোৱাতো বৰ সহজ, লাখ-লাখৰ ভিতৰত কোনোবা এটি দানাহে ওলায়। কোনোবাই স্কলাৰশ্বিপো (বৃত্তিও) লয়। যিয়ে ভালদৰে যত্ন কৰিব, নিশ্চয় স্কলাৰশ্বিপ ল'ব। সাক্ষী হৈ চাব লাগে, কেনেকৈ সেৱা কৰোঁ? বহুত সন্তানে বিচাৰে পাৰ্থিৱ সেৱা বাদ দি ইয়াত লাগি যাওঁ। কিন্তু পিতাই অৱস্থাও চায়। অকলে আছে, কোনো সম্বন্ধীয় নাই তেতিয়া কোনো অসুবিধা নাই। তথাপিও কয় চাকৰিও কৰা আৰু এই সেৱাও কৰা। চাকৰিতো বহুতৰ লগত দেখা-সাক্ষাৎ হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলেতো বহুত জ্ঞান পাইছা। সন্তানসকলৰ দ্বাৰাই পিতাই বহুত সেৱা কৰাই থাকে। কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সেৱা কৰায়। সেৱাতো কৰিবই লাগে। যাৰ গুৰু দায়িত্ব থাকে তেওঁ কেনেকৈ টোপনি যাব! শিৱবাবাতো হয়েই জাগ্ৰত জ্যোতি। পিতাই কয় - মইতো দিনে-ৰাতিয়ে সেৱা কৰোঁ, শৰীৰ ভাগৰি পৰে। তেতিয়া আত্মাই কি কৰিব, শৰীৰে কাম নিদিয়ো। পিতাৰতো ভাগৰ নালাগে নহয় জানো। তেওঁ হ'ল জাগ্ৰত জ্যোতি, গোটেই সৃষ্টিকে জগায়। তেওঁৰ ভূমিকাই বিস্ময়কৰ, যাক তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো বহুত কম সংখ্যকেহে জানে। কালৰো কাল হৈছে পিতা। তেওঁৰ আগুৱা নামানিলে তেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা শাস্তি পাবা। পিতাৰ মুখ্য ডাইৰেক্সন হ'ল - কাৰো পৰা সেৱা নল'বা। কিন্তু দেহ-অভিমানত আহি পিতাৰ আগুৱা উলংঘন কৰে। বাবাই কয় - তোমালোক নিজেই চাৰ্ভেণ্ট। ইয়াত যদি সুখ লোৱা তেন্তে তাত সুখ কম হৈ যাব। অভ্যাস হৈ গ'লে চাৰ্ভেণ্ট অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। কিছুমানে কয় - মইতো ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট হৈ থাকিম কিন্তু পিতাই কয় - ডিপেণ্ড হৈ থকাতো ভাল। তোমালোক সকলোৱে পিতাৰ ওপৰত ডিপেণ্ড কৰা। ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট হ'লে অৱনতি হৈ যায়। তোমালোক সকলোৱে শিৱবাবাৰ ওপৰত ডিপেণ্ড কৰা। গোটেই সৃষ্টিখনেই ডিপেণ্ড কৰে, সেইবাবেতো কয় পতিত-পাৱন আহা। তেওঁৰ পৰাই সুখ শান্তি পোৱা যায়, কিন্তু নুবুজে। এই ভক্তিমাৰ্গৰ সময়ো অতিক্ৰম কৰিবই লাগিব, যেতিয়া ৰাতি পুৰা হয় তেতিয়া পিতা আহে। এক চেকেণ্ডো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - মই এই ড্ৰামাক জানোঁ। ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক আন কোনেও নাজানে। সত্যযুগৰ পৰা এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা, ইয়াকে জ্ঞান বুলি কোৱা হয়, বাকী সকলো হৈছে ভক্তি। পিতাক নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) বুলি কোৱা হয়। আমি সেই জ্ঞান পাই আছোঁ। সন্তানসকলৰ নিচাও ভাল হ'ব লাগে। কিন্তু এইটোও নুবুজে যে ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। কিছুমানতো প্ৰজাৰ ভিতৰতো চাকৰ হৈ যায়। জ্ঞান অলপো নুবুজে। আচৰিত নহয় জানো? জ্ঞানতো বহুত সহজ। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ এতিয়া পুৰা হ'ল। এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। আমি হৈছোঁ ড্ৰামাৰ মুখ্য এক্টৰচ (ভাৱৰীয়া)। গোটেই ড্ৰামাখনক জানি গৈছোঁ। গোটেই ড্ৰামাত আমি হৈছোঁ হিৰো-হিৰোইন এক্টৰ (নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰা ভাৱৰীয়া)। কিমান সহজ। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে পুৰুষাৰ্থ কি কৰিব! পঢ়াত এনেকুৱা হয়েই।

কিছুমান অনুত্তীৰ্ণ হৈ যায়, কিমান ডাঙৰ স্কুল। ৰাজধানী স্থাপন হ'ব। এতিয়া যিয়ে যিমান পঢ়িব, সন্তানসকলে জানিব পাৰে আমি কি পদ পাম? অনেক আছে, সকলোৱেতো উত্তৰাধিকাৰী নহ'ব, পবিত্ৰ হোৱাতো বহুত কঠিন। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায়, এতিয়া নাটক পুৰা হৈছে। পিতাৰ স্মৃতিৰে সতোপ্ৰধান হৈ সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব লাগে। যিমান পাৰি স্মৃতিত থাকিব লাগে। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে আকৌ পিতাৰ পৰিৱৰ্তে আন কাৰোবাক স্মৰণ কৰে। অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিলে আকৌ বহুত কান্দিবলগীয়াও হয়। পিতাই কয় - এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। এয়াতো নাশ হৈ যাব। এয়া আন কোনেও নাজানে। তেওঁলোকেতো বুজে যে কলিযুগ এতিয়া বহুত সময় ধৰি চলিব। ঘোৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। তোমালোকৰ এই প্ৰদৰ্শনী প্ৰজা তৈয়াৰ কৰাৰ বাবে বিহংগ মাৰ্গৰ (তীৱ্ৰ গতিৰ) সেৱাৰ সাধন হয়। কোনোবা ৰজা-ৰাণীও ওলাব। বহুত আছে যাৰ সেৱাৰ ভাল চখ আছে। আকৌ কোনোবা দুখীয়া, কোনোবা ধনী হয়। আনক নিজৰ সমান কৰি তোলে, তাৰো মুনোফা পোৱা যায়। অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে, মাত্ৰ এইটো ক'ব লাগে যে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা, বিনাশ সন্মুখত। যেতিয়া বিনাশৰ সময় সমীপত দেখিব তেতিয়া তোমালোকৰ কথা শুনিব। তোমালোকৰ সেৱাও বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব, বুজিব এয়াতো একেবাৰে সঠিক কথা। তোমালোকেতো জপিয়াই থাকা যে বিনাশ হ'ব।

তোমালোকৰ প্ৰদৰ্শনী, মেলাৰ সেৱা বৃদ্ধি পাই থাকিব। চেষ্টা কৰিব লাগে যাতে ভাল হল (ডাঙৰ কোঠালী) পোৱা যায়, ভাড়া দিবলৈতো আমি তৈয়াৰ আছোঁ। এনেকৈ ক'বা যে, আপোনাৰ নাম আৰু উজ্জ্বল হ'ব। বহুতৰ এনেকুৱা হল পৰি থাকে। পুৰুষাৰ্থ কৰিলে 3 (তিনি) খোজ মাটিও পাই যাব। তেতিয়ালৈকে তোমালোকে সৰু-সৰু প্ৰদৰ্শনী ৰাখা। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰিলে তেতিয়াও প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব। তোমালোকে লিখাও যে শিৱ জয়ন্তীৰ দিনটো ছুটি ঘোষণা কৰিব লাগে। বাস্তৱতে জন্মদিনতো এজনৰে পালন কৰিব লাগে। তেৱেঁই পতিত-পাৱন হয়। বাস্তৱত ষ্টাম্পো আচলতে এই ত্ৰিমূৰ্তিৰ হয়। সত্যমেৱ জয়তে .... এয়া হ'ল বিজয় পোৱাৰ সময়। বুজাওঁতাজনো ভাল হ'ব লাগে। সকলো সেৱাকেন্দ্ৰৰ যিসকল মুখ্য আছে তেওঁলোকে মনোযোগ দিব লাগে। নিজৰ ষ্টাম্প উলিয়াব পাৰে। এয়া হ'ল ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ জয়ন্তী। কেৱল শিৱ জয়ন্তী বুলি ক'লে বুজিব নোৱাৰিব। এতিয়া কামতো সন্তানসকলেই কৰিব লাগিব। বহুতৰ কল্যাণ হ'লে কিমান লিফ্ট পাবা, সেৱাৰ লিফ্ট বহুত পোৱা যায়। প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা বহুত সেৱা হ'ব পাৰে। প্ৰজাতো তৈয়াৰ হ'ব নহয় জানো। পিতাই লক্ষ্য কৰে সেৱাত কোনসকল সন্তানৰ মনোযোগ আছে! অন্তৰতো তেওঁলোকেই স্থান পাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

(1) যদি এবাৰ কিবা ভুল হয়, তেন্তে সেই সময়তে কানত ধৰিব লাগে, দ্বিতীয়বাৰ যাতে সেইটো ভুল নহয়। কেতিয়াও দেহ অহংকাৰত আহিব নালাগে। জ্ঞানত প্ৰবীণ হৈ অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিব লাগে।

(2) সঁচা পিতাৱতা হ'ব লাগে, জীৱন্তে বলিহাৰ হ'ব লাগে। কাৰো প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। বিচাৰ বুদ্ধিহীন হৈ একো কাম কৰিব নালাগে।

**বৰদান:** বিশাল বুদ্ধি বিশাল অন্তৰেৰে আপোনতাৰ অনুভূতি কৰাওঁতা মাষ্টৰ ৰচিয়তা হোৱা মাষ্টৰ ৰচিয়তাৰ প্ৰথম ৰচনা হৈছে এই দেহ। যিয়ে এই দেহৰ গৰাকী হৈ উঠাত সম্পূৰ্ণ সফলতা প্ৰাপ্ত কৰি লয় তেওঁ নিজৰ স্নেহ বা সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা সকলোকে আপোনতাৰ অনুভৱ কৰায়। সেই আত্মাৰ সম্পৰ্কত সুখৰ, দাতাপনৰ, শান্তি, প্ৰেম, আনন্দ, সহযোগ, সাহস, উৎসাহ, উদ্দীপনা কিবা নহয় কিবা বিশেষত্বৰ অনুভৱ হয়। তেওঁকেই বিশালবুদ্ধি, বিশাল অন্তৰৰ বুলি কোৱা হয়।

**স্লোগান:** উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ডেউকাৰ দ্বাৰা সদায় উৰন্ত কলাৰ অনুভূতি কৰাই থাকা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

যি কৰ্মই কৰা, কথা কোৱা বা সংকল্প কৰা তেতিয়া প্ৰথমে পৰীক্ষা কৰা যে এয়া ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হয়নে! ব্ৰহ্মা পিতাৰ বিশেষত্ব এইটোৱে বিশেষ আছিল - যি ভাবিলে সেয়া কৰিলে, যি ক'লে সেয়া কৰিলে। এনেকৈ ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰা। নিজৰ স্বমানৰ স্মৃতিৰে, পিতাৰ সংগৰ সামৰ্থ্যৰে, দূততা আৰু নিশ্চয়ৰ শক্তিৰে শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত থাকি বিৰোধিতাক সমাপ্ত কৰি দিয়া তেতিয়া অব্যক্ত স্থিতি সহজে গঢ়ি উঠিব।